

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **V. P. K.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2016, č. j. 1 A 67/2016 - 25, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2016, č. j. CPR-14243-2/ČJ-2016-930310-V238, žalovaný (dále jen „stěžovatel“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 5. 2016, č. j. KRPA-167316-14/ČJ-2016-000022, kterým bylo žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území České republiky. Současně byla tímto rozhodnutím žalobci stanovena doba k opuštění území dle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

Proti rozhodnutí stěžovatele podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozhodnutí stěžovatele rozsudkem ze dne 14. 10. 2016, č. j. 1 A 67/2016 - 25, zrušil.

Rozsudek městského soudu následně stěžovatel napadl kasační stížností. Současně požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel argumentuje, že nepřiznáním odkladného účinku hrozí vznik nežádoucího právního a procesního stavu spočívající v případné existenci „dvou opačných rozhodnutí o žalobě“, která je dle názoru stěžovatele podle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nepřípustná. Veřejný zájem stěžovatel spatřuje právě v předcházení stavu, který s sebou nese negativní dopad na právní jistotu účastníků. V uvedené situaci stěžovatel spatřuje nebezpečí vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká může přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout žalobci či jiným osobám.

Žalobce uvedl, že návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku je neurčitý, proto je jeho projednání v zásadě nemožné, neboť není známo, z jakého důvodu se jej stěžovatel domáhá. Pouhý odkaz na ustanovení soudního řádu správního o nepřípustnosti žaloby je dle žalobce nedostatečným odůvodněním návrhu na přiznání odkladného účinku a navíc nesprávným tvrzením. I v případě, že by žaloba měla být nepřípustná, není podle žalobce splněna obava z ohrožení veřejného zájmu. Navrhuje proto zamítnutí návrhu stěžovatele.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Pro posouzení návrhu se přiměřeně použije § 73 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přizná kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel, který se domáhá přiznání odkladného účinku, nese břemeno tvrzení a je povinen jím tvrzené skutečnosti přiměřeně doložit.

Institutem odkladného účinku má být docíleno, aby ve správním soudnictví v řízeních o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu či v řízeních o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů, v nichž se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) rozhodnutí, bylo možno výjimečně docílit, aby po dobu soudního přezkumu napadené rozhodnutí nebylo vykonatelné, resp. nezakládalo jiné právní následky.

Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku by proto mělo být vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Odkladný účinek má primárně poskytovat ochranu žalobci před výkonem napadeného rozhodnutí. V zájmu zachování zásady rovnosti v řízení před soudem nelze ani správnímu orgánu odeprít právo domáhat se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vznik nepoměrně větší újmy na straně správního orgánu však bude z logiky věci mnohem méně častý než na straně žalobce.

pokračování

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

Stěžovatel jako důvod pro přiznání odkladného účinku tvrdil pouze hrozící vznik nežádoucího právního a procesního stavu v důsledku existence případných „dvou protichůdných rozhodnutí o žalobě“, přičemž takový stav by zasáhl do principu právní jistoty. V předcházení existence dvou protichůdných rozhodnutí spatřuje stěžovatel veřejný zájem, jehož ohrožení by mohlo znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká by jiným osobám přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout.

Tvrdí-li stěžovatel možný vznik „dvou protichůdných rozhodnutí o žalobě“, tj. dvou rozhodnutí soudů, je třeba podotknout, že tato argumentace již z povahy věci nemůže být úspěšná. V nyní projednávané věci městský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí stěžovatele napadeným rozsudkem zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Byla-li by v projednávané věci kasační stížnost shledána důvodnou, přichází v úvahu ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. pouze zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení, pokud by zdejší soud ve věci sám nerozhodl způsobem podle § 110 odst. 2 s. ř. s. (rovněž v případech uvedených v tomto ustanovení je vždy zrušováno rozhodnutí městského soudu); jestliže by již v řízení před městským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom Nejvyšší správní soud opět za současného zrušení rozhodnutí městského soudu. Neshledá-li Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, zamítne ji. Z uvedeného je zřejmé, že nebezpečí vzniku „dvou protichůdných rozhodnutí o žalobě“ v projednávané věci nehrozí, neboť i v případě, že by zdejší soud neshledal rozsudek městského soudu správným a o žalobě by městský soud musel rozhodovat opětovně, byl by nyní napadený rozsudek městského soudu zrušen. Ostatně sám stěžovatel svou argumentaci v uvedeném směru nijak nerozvíjí a není proto zcela zřejmé, z jakých konkrétní skutečností vlastně dovozuje možný vznik „dvou protichůdných rozhodnutí o žalobě“.

Pro úplnost je ovšem vhodné se dále vyjádřit také k otázce možné existence dvou protichůdných správních rozhodnutí. K uvedené otázce se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, publikovaném pod č. 3270/2015 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že kasační stížnosti žalovaného může být odkladný účinek přiznán jen výjimečně, „*kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám, a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem*“. Zároveň ve výroku I. tohoto usnesení rozšířený senát konstatoval, že „[h]rozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě

důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“; je tomu tak proto, že tato „[o]btížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. [...] Považovala – li by se pouhá hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s.“.

Vzhledem k tomu, že dle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu není ani případná hrozba existence dvou protichůdných správních rozhodnutí sama o sobě důvodem pro ohrožení důležitého veřejného zájmu, které by zakládalo na straně stěžovatele zákonem předpokládanou „nepoměrně větší újmu“, než jaká by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout žalobci či jiným osobám, nelze návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Závěrem Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že z usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. listopadu 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu